

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/75/2021
Identifikačné číslo spisu:	3115226240
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:3115226240.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne V. V., bývajúcej v obci E. F., T. č. XX/XX, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrej Jaroš, spol. s r.o., so sídlom v Trenčíne, Námestie sv. Anny č. 361/20, IČO: 36 839 132, proti žalovaným 1/ G. G., bývajúcemu v obci O. č. XXX, 2/ D. G. a 3/ C. G., bývajúcimi v obci O. č. XXX, o zaplatenie 33.193,92 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17 C 437/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. septembra 2020 sp. zn. 4 Co 34/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou domáhala nároku na náhradu škody vo výške 33.193,92 € spolu s 8,5 % p.a. úrokom z omeškania od 1. januára 2008 do zaplatenia voči žalovanému 1/ (ďalej len „nárok 1/“); splnenia povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.183,70 €, titulom náhrady bolestného za poškodenie zdravia žalovaným 1/ (ďalej len „nárok 2/“); splnenia povinnosti žalovaných 2/ a 3/ zaplatiť žalobkyni sumu jednotlivo vo výške 11.300 € titulom finančnej náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu žalobkyne na spoločnej nehnuteľnosti (ďalej len „nárok 3/“). Nárok 1/ odôvodnila titulom uznania dlhu z 11. apríla 2006 podľa § 558 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), keď žalovaný 1/ uznal svoj dlh, čo do dôvodu a výšky v sume 33.193,92 € na základe spôsobenej škody na jej majetku, prevádzke Salaš, so sídlom v obci E. F., T. č. XX. Nároku 2/ sa žalobkyňa domáhala podľa § 420 Občianskeho zákonníka z dôvodu jej ujmy na zdraví, ktorú jej spôsobil žalovaný 1/, ktorý ju 28. decembra 2007 fyzicky napadol a spôsobil jej zlomeninu dolného konca vretennej kosti a pomliaždenie krčnej chrbtice. Žalobkyni tak vznikol nárok (voči žalovanému 1/) na náhradu za bolestné. Pri určení výšky bolestného vychádzala z lekárskeho posudku G.. G. G. zo 6. septembra 2017 (ďalej len „znalecký posudok“). Napokon, čo sa týka nároku 3/, ten odôvodnila titulom finančnej náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach: parcela č. 1353, registra „C“, zastavané plochy a nádvoria o výmere 329 m²; parcela č. 1354, registra „C“ záhrady o výmere 756 m²; rodinného domu súpisného č. XXX nachádzajúceho sa na parcele č.

1353, zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu Trenčín, pre okres Trenčín, obec O., katastrálne územie O. (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“). Žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností s podielom o veľkosti 2/3. Ďalšími spoluvlastníkmi týchto nehnuteľností sú žalovaný 2/ a žalovaný 3/, každý podielom o veľkosti 1/6. Uvedené podiely v zmysle § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka takto vyjadrujú mieru akou sa spoluvlastníci majú podieľať na právach a povinnostiach vyplývajúcich z tohto spoluvlastníctva. Žalovaný 2/ a 3/ dlhodobo spolu so svojimi rodinami užívajú jej väčšinový spoluvlastnícky podiel bez jej súhlasu a bez akejkoľvek dohody medzi nimi ako spoluvlastníkmi. Za tohto stavu patrí žalobkyni finančná náhrada za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu. Túto náhradu si uplatnila 3 roky spätne od podania žaloby (od 15. januára 2013 do 30. septembra 2017). Mesačná náhrada za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu predstavuje sumu vo výške 400 €.

1.1. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný 3/ neužíva predmetné nehnuteľnosti, ktorých je podielovým spoluvlastníkom, žalobkyňa vzala žalobu v tejto časti späť a voči žalovanému 3/ si ďalej neuplatnila žiaden nárok.

2. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. februára 2020 č. k. 17 C 437/2015 - 438 konanie voči žalovanému 3/ zastavil (I.); konanie voči žalovanému 2/ v časti o zaplatenie sumy 200 € mesačne za obdobie od 15. januára 2013 do 14. januára 2014 a v časti o zaplatenie sumy 33 € mesačne za obdobie od 15. januára 2014 do rozhodnutia súdu vo veci samej zastavil (II.); žalovaného 2/ zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 8.783,01 € (III.); vo zvyšnej časti žalobu zamietol (IV.); žalovanému 1/ priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu (V.); žalovanému 3/ priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu (VI.); žalobkyni a žalovanému 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania (VII.).

2.1. Po oboznámení sa s listinným dôkazom o uznaní dlhu žalovaného 1/ (č. l. 31) berúc v úvahu obranu žalovaného 1/, súd prvej inštancie konštatoval, že vyhlásenie žalovaného 1/, respektíve dohoda o splatnosti dlhu z tohto záväzku, je pre jeho neurčitosť neplatná a procesná obrana žalovaného 1/ v podobe námietky premlčania naopak dôvodná. V písomnom uznaní dlhu z 11. apríla 2006 je uvedené doslovne „Dlh vo výške 1.000.000,- Sk budem splácať formou prevodu na sestru zdedeného podielu po našom otcovi, tým že sa bezodplatne vzdám svojho zákonného podielu v dedičskom konaní po našej matke v prospech sestry a zostatok budem splácať najneskôr do 31. decembra 2007.“ Podľa názoru súdu prvej inštancie je takáto dohoda neplatná z viacerých dôvodov. Predmetný dlh mal dlžník splatiť jednak formou prevodu na sestru (žalobkyňu) tým, že sa vzdá bezodplatne svojho zákonného podielu v dedičskom konaní po ich matke v prospech žalobkyne. Zvyšok sa mal splácať do 31. decembra 2007. Takáto formulácia vyhlásenia je podľa názoru súdu prvej inštancie jednak neurčitá, ako aj vo vzájomnom rozpore a nedáva ani elementárnu logiku; takéto plnenie je nemožné. Bezodplatný prevod spoluvlastníckeho práva, teda dar nie je možné považovať za splatenie iného peňažného dlhu, a to ipso facto. Ak by bol aj dlh splnený prevodom spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti (predmet dedenia), tak nie je zrejماً cena (peňažná hodnota) tohto plnenia. Ide teda o neurčité splnenie dlhu a následne by išlo aj o neurčitý zvyšok dlhu, ktorý by mal byť splatný do 31. decembra 2007. Vzhľadom na neplatnosť vyhlásenia dlžníka, resp. dohody medzi veriteľom a dlžníkom o splatnosti dlžnej sumy platí, že uznaný dlh sa premlčuje za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu dlhu došlo, teda 11. apríla 2016. Do tohto dátumu si mala a mohla žalobkyňa uplatniť svoju pohľadávku na súde; žalobkyňa si ju uplatnila až 3. októbra 2017. Žalobkyňa si vlastným zavinením neuplatnila svoje právo v rámci premlčacej doby. Z tohto dôvodu súd žalobu v časti nároku 1/ zamietol.

2.2. Vo vzťahu k nároku 2/ súd prvej inštancie konštatoval, že vykonaným dokazovaním v podobe listinného dôkazu znaleckého posudku, výsluchu žalobkyne a žalovaného 1/, nemal preukázané tvrdenia žalobkyne k uplatnenému nároku 2/. Zo znaleckého posudku (č. l. 144) nevyplyva skutočnosť, že by žalovaný 1/ fyzicky napadol žalobkyňu. Ide o lekárom písomne zachytené vyjadrenie žalobkyne, že ju mala napadnúť iná osoba. Toto vyjadrenie nemá váhu dôkazu. Rovnako to platí aj v prípade „hlásenia úrazu na účely nemocenského“ (č. l. 33). Čo sa týka výsluchu žalobkyne, ide o jej subjektívnu výpoveď nepodporenú žiadnym iným objektívnym dôkazom. Naopak jej tvrdenia v ňom uvádzané sú spochybnené výsluchom žalovaného 1/, ktorý je podporený aj iným listinným dôkazom a to správou o internom vyšetrení (č. l. 35), v ktorej bezprostredne po poškodení jej zdravia neuviedla skutočnosť, že by bola napadnutá žalovaným 1/. Rovnako takéto napadnutie neoznámila ani na políciu. Žalobkyňa v tejto

súvislosti svoje tvrdenia nepreukázala žiadnym relevantným dôkazom, neuniesla dôkazné bremeno. Žalobu v tejto časti (nárok 2/) preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú.

2.3. Nárok 3/ súd prvej inštancie posúdil podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pri riešení otázky užívania spoločnej veci podielovým spoluvlastníkom na rámec veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu bez dohody s druhým podielovým spoluvlastníkom sa súd prvej inštancie stotožnil s právnym posúdením tejto otázky, vyjadreným v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky z 10. októbra 2012 sp. zn. 31 Cdo 503/2011, t. j. ak spoluvlastník užíva bez právneho dôvodu (bez rozhodnutia väčšiny spoluvlastníkov alebo bez dohody spoluvlastníkov alebo bez rozhodnutia súdu) spoločnú vec nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, je povinný vydať to, o čo sa takým užívaním obohatil, ostatným spoluvlastníkom podľa pravidiel o vydaní bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). V danom prípade mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný 2/ užíva predmetné nehnuteľnosti ako svoje obydlie, bez rozhodnutia väčšiny spoluvlastníkov bez dohody spoluvlastníkov a bez rozhodnutia súdu. Žalobkyňa predmetné nehnuteľnosti neužíva vôbec, ako väčšinová podielová spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností daný stav mlčky toleruje, neprijala žiadne rozhodnutie majoritnej podielovej spoluvlastníčky o spôsobe užívania spoločnej veci. Ako dôvodnú súd prvej inštancie vyhodnotil obranu žalovaného 2/, že žalobkyňa si môže uplatniť ako nepremŕčanú pohľadávku iba náhradu za dva roky spätne od podania riadnej žaloby, čo urobila až podaním doručeným súdu 3. októbra 2017. Pri nespornej výške primeranej náhrady 167 € mesačne za užívanie spoluvlastníckeho podielu žalobkyne predstavovala výška celkového plnenia za (nepremŕčané) obdobie od 3. októbra 2015 do 20. februára 2020 sumu 8.783,01 €.

2.4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. septembra 2020 sp. zn. 4 Co 34/2020 (č. l. 479) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku IV. o zamietnutí žaloby a vo výrokoch V., VI., a VII. o náhrade trov konania potvrdil (I.); rozhodol o trovách odvolacieho konania (II.).

3.1. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, osvojil si dôvody rozhodnutia v napadnutej časti, v celom rozsahu na ne poukázal (§ 387 ods. 2 CSP) a v zmysle odvolacích námietok žalobkyne tieto doplnil. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa má pohľadávku, ktorá bola písomne uznaná žalovaným 1/, túto však nemožno priznať z dôvodu dôvodne vznesenej námietky premŕčania žalovaným 1/. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako neplatné dojednanie splatnosti uznaného dlhu písomným uznaním z 11. apríla 2006 z dôvodu jeho nemožnosti, neurčitosti a vnútornej rozpornosti. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že pohľadávka žalobkyne, ktorá bola písomne uznaná žalovaným 1/ dňa 11. apríla 2006 bola riadne uplatnená v súdnom konaní až 3. októbra 2017, čo v konaní nebolo sporné. Vzhľadom na všetky okolnosti bola pohľadávka v sume 33.193,92 € premŕčaná v čase jej riadneho uplatnenia na súde 3. októbra 2017, pričom ustanovenie § 110 ods. 1 veta za bodkočiarkou Občianskeho zákonníka nemožno v tomto konaní pri určení splatnosti dlhu použiť. Je potrebné vychádzať z toho, že pohľadávka bola splatná v čase jej uznania, a preto je nedôvodná odvolacia námietka žalobkyne, že premŕčacia doba začala plynúť až 1. januára 2008. Rovnako je nedôvodná odvolacia námietka žalobkyne, že premŕčacia doba spočívala, nakoľko pohľadávku uplatnila na súde spísaním podania do zápisnice 21. septembra 2009, na čo súd prvej inštancie podľa žalobkyne neprihliadol. Podmienkou prerušenia plynutia premŕčacej doby je riadne pokračovanie v začatom súdnom konaní, čo však v tomto prípade nebolo splnené, nakoľko konanie bolo zastavené. Zastavenie konania (či už z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, alebo späťvzatia) znamená, že v konaní nebolo riadne pokračované podľa § 112 Občianskeho zákonníka, a preto k prerušeniu a spočívaniu plynutia premŕčacej doby nemohlo dôjsť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 MCdo 12/2005. K odvolacej námietke žalobkyne, že uplatnený žalobný nárok v sume 12.528,52 € titulom náhrady škody na zdraví spôsobenej fyzickým ublížením žalovaným 1/ žalobkyňi dňa 28. decembra 2007 (resp. 23. decembra 2007) a z neho plynúci ušlý zisk bol v konaní jej výsluchom a listinnými dôkazmi dostatočne preukázaný, čo do právneho dôvodu vzniku škody, vyčíslenia škody a príčinnej súvislosti medzi nimi. Pochybenia videla na strane súdu prvej inštancie v tom, že vec nesprávne právne posúdil (vyhodnotil dôkazy). Odvolací súd aj v tomto prípade odvoláciu námietku

žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie podľa jeho názoru vykonal riadne dokazovanie (výsluchmi žalobkyne, žalovaného 1/ a oboznámením sa s listinnými dôkazmi), na základe ktorého dospel k správneému záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno pri preukazovaní toho, že žalovaný 1/ jej mal fyzicky ublížiť. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil tvrdenia žalobkyne ako nepreukázané, nakoľko ich potvrdzoval len jej vlastný výsluch a tvrdenia. Za neopodstatnenú považoval odvolací súd aj odvolaciu námietku žalobkyne, ktorou namietala nesprávny postup súdu prvej inštancie, nakoľko v konaní súdu prvej inštancie nebolo zistené pochybenie, ktoré by odôvodňovalo uvedený záver. Obdobne vyhodnotil aj ďalšiu odvolaciu námietku žalobkyne, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny, súd prvej inštancie sa vo svojom odôvodnení (ods. 8) dostatočne vysporiadal so všetkými skutočnosťami potrebnými pre rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. o zamietnutí žaloby a vo výrokoch V., VI., a VII. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

3.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I.), konkrétne vo výroku, ktorým súd prvej inštancie (IV.) žalobu zamietol, podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzuje výslovne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (č. l. 491).

4.1. Za právnu otázku, ktorú odvolací súd nesprávne právne posúdil a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená označila „Nároky sa považujú za uplatnené dňom podania žaloby bez ohľadu na to, že k ich vysvetleniu a špecifikovaniu došlo až v priebehu konania“. Podľa názoru žalobkyne odvolací súd predmetnú právnu otázku nesprávne právne posúdil, keď uviedol, že žalobkyňa si predmetnú pohľadávku uplatnila až dňa 3. októbra 2017, nakoľko dovtedy urobené podania boli obsahovo značne zmätočné a neurčité v dôsledku čoho ich nemožno považovať za uplatnenie si tejto pohľadávky na súde riadnou žalobou. Žalobkyňa sa s takýmto právnym posúdením premĺčania jej nároku nestotožňuje a pridržiava sa názoru, že k premĺčaniu jej nároku v posudzovanom prípade nedošlo.

4.2. V závere svojho dovolania žalobkyňa tiež namieta zaujatosť sudcu súdu prvej inštancie ako aj sudcov tvoriacich senát odvolacieho súdu, ktorí vec dôsledne neprejednali. Do pozornosti dovolaciemu súdu dáva zápisnicu zo 17. mája 2017 (konanie pred súdom prvej inštancie sp. zn. 17 C 437/2015), na úver v tiesni, ktorý vzala vo výške 840.000 Sk a na náklady na prevádzkovanie podniku, ktoré v roku 2008 predstavovali sumu vo výške 389.157 Sk.

4.3. Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhuje, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil dovolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. Žalovaní sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadrili.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledujúcich bodoch.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania konkrétne z ustanovenia § 421 CSP. Avšak posudzujúc jej dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé (bod 4.2. tohto odôvodnenia), že okrem toho namieta aj procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. e/ CSP a § 420 písm. f/ CSP.

I.

9. Podľa § 420 písm. e/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

10. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

11. V posudzovanom prípade, čo sa týka tohto dovolacieho dôvodu, žalobkyňa spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až § 435 CSP neuviedla, z čoho vyvodzuje jeho prípustnosť a dovolací dôvod (§ 420 písm. e/ CSP) nevymedzila tak, ako to predpokladajú uvedené ustanovenia CSP. V takomto prípade dovolací súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok dovolania v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 CSP.

11.1. Žalobkyňa v dovolaní nevystihla niektorý pojmový znak významný z hľadiska zadefinovania procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. e/ CSP, keďže tento dovolací dôvod bližšie nezdôvodnila. Ani z posúdenia jej dovolania podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) nie je možné vyvodiť, na základe akého dôvodu žalobkyňa namietala zaťaženie konania uvedenou vadou zmätočnosti. Týmto spôsobom žalobkyňou uplatnený dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom predpokladaným zákonom (§ 431 ods. 2 CSP).

II.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolateľmi namietanej procesnej vade.

13.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo

90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Prípustnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP žalobkyňa namieta v súvislosti s vykonaným dokazovaním, konkrétne „do pozornosti dovolaciemu súdu“ dáva zápisnicu z jej výsluchu zo 17. mája 2017 z konania pred súdom prvej inštancie (č. I. 85).

14.1. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Ústavný súd nedospel k záveru o ústavnoprávnej neudržateľnosti tohto názoru najvyššieho súdu (II. ÚS 465/2017).

III.

15. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá nebola dosiaľ v rozhodnutiach dovolacieho súdu riešená.

16. Pokiaľ žalobkyňa zastáva názor, že jej dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí v dovolaní v spojitosti s týmto tvrdením vysvetliť svoje presvedčenie, že odvolací súd riešil dosiaľ dovolacím súdom neriešenú otázku.

17. Ak v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (1 Cdo 150/2018, 2 Cdo 185/2018, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 235/2016, 5 Cdo 16/2017, 6 Cdo 6/2018, 7 Cdo 254/2018, 8 Cdo 191/2018, 9 Cdo/4/2020). Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP.

18. V posudzovanom prípade síce žalobkyňa vymedzila právnu otázku, ktorú podľa jej názoru odvolací súd nesprávne právne posúdil a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená; v jej dovolaní však absentuje jej právny názor v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP), t. j. akým spôsobom mala byť táto otázka vyriešená, kedy došlo z jej strany k vysvetleniu a špecifikovaniu svojho nároku v priebehu konania, respektíve akým konkrétnym právnym úkonom k nemu malo dôjsť. Vo svojom dovolaní podáva „len“ kritiku zvoleného prístupu súdov nižšej inštancie pri právnom posúdení premĺčania jej uplatneného nároku. Zosumarizovanie riešenia právnej otázky premĺčania jej uplatneného nároku súdmi nižšej inštancie v dovolaní a strohé vyjadrenie svojho nesúhlasu k nemu, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, kedy došlo zo strany žalobkyne k vysvetleniu a špecifikovaniu svojho nároku v priebehu konania, pričom práve toto určenie je významné pre konečný právny záver (posúdenie) o premĺčaní nároku žalobkyne, zvlášť pri takýmto spôsobom výslovne koncipovanej právnej otázke žalobkyňou v dovolaní.

18.1. Najvyšší súd preto uzatvára, že aj v prípade tohto dovolacieho dôvodu (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), žalobkyňa spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až § 435 CSP nevymedzila dovolací dôvod tak, ako to predpokladajú uvedené ustanovenia CSP.

IV.

19. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými

dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

20. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) podľa § 447 písm. c/ CSP a vo zvyšnej časti podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

21. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.